

Arrest

nr. 202 836 van 23 april 2018
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 april 2018 (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. AHMADZADAH en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Daraghar.

1.2. Op 31 augustus 2015 besloot de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In fine van deze beslissing staat te lezen wat volgt:

"[...]

Kortom, uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met de taliban in Afghanistan aannemelijk te maken. Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er kan vastgesteld worden dat u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Anderzijds verwijst het CGVS naar een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio waaruit blijkt dat er in het district Qarghayi, in de provincie Laghman, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, § 2c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet).

Gezien uw afkomst uit deze regio, uw hoedanigheid van burger en de afwezigheid van een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie van het district Qarghayi, in de provincie Laghman, de status van subsidiaire bescherming toegekend."

1.3. Op 23 december 2016 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot 15 maanden gevangenisstraf met uitstel van drie jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen en met wapens.

1.4. Met een beslissing van 14 augustus 2017 werd de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker ingetrokken door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op grond van de volgende motieven:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtun van origine te zijn, afkomstig uit het dorp Dara Ghar in Qarghayi district in de provincie Laghman. U bent een soennitische moslim. Bij aankomst in België verklaarde u 16 jaar te zijn. Na onderzoek werd uw leeftijd vastgesteld op 18 jaar.

Uw vader zou 12 jaar geleden zijn gedood aan het begin van de regeerperiode van Karzai. U verklaart dat hij werkzaam was als chauffeur en als geheim agent voor de anti-misdaadafdeling. Toen de taliban erachter kwam wat zijn job was, zou hij zijn gedood in het Char Asyab district van de provincie Kabul. Hij zou gedood zijn toen hij met een taxi reed.

U verklaart dat u in Afghanistan werkte als groentenverkoper in de omliggende dorpen van Dara Ghar en in het districtscentrum van Qarghayi. Toen u 7 jaar was zou u zijn beginnen te werken en toen u 12 jaar was zou u zijn begonnen met de verkoop van groenten. Uw broers van 12 en 14 jaar zouden deze taken nu van U hebben overgenomen. Twee talibs zouden 15 dagen voor uw vertrek naar uw huis zijn gekomen en u gevraagd hebben om voor hen te werken. Zij zouden u geld geven en u zou een training krijgen om landmijnen te pïaatsen onder bruggen of aan wegen. U zou akkoord zijn gegaan omdat u schrik had om gedood te worden indien u meteen zou weigeren. De talibs zouden u gezegd hebben dat u zich moest voorbereiden en dat zij u dé volgende keer zouden meenemen.

U zou niets tegen uw moeder hebben verteld, omdat u uw moeder niet wou lastigvallen en omdat u dacht dat zij niet serieus waren en u niet zouden dwingen om mee te gaan. 10 dagen later zouden de talibs opnieuw naar uw huis zijn gekomen en opnieuw redenen hebben gegeven waarom u zich bij hen moest aansluiten. U zou opnieuw akkoord zijn gegaan. Zij zouden u de volgende keer meenemen. Toen u uw moeder hierover inlichtte, zou zij gezegd hebben dat u moest vluchten. U kwam aan in België op 9 december 2014 en diende op 11 december 2014 een asielaanvraag in.

Op 1 september 2015 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het Commissariaat-generaal kwam daarbij tot de conclusie dat uw asielerelaas niet geloofwaardig was maar achtte uw herkomst uit Qarghayi aannemelijk.

Op 23 december 2016 werd u definitief veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar omwille van mededaderschap aan een diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens.

Op 24 april 2017 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw

subsidiare beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Gezien dit nieuwe element in uw dossier, werd u op 12 juli 2017 uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS, U bent hiervoor niet komen opdagen.

B. Motivering

Op 31 augustus 2015 werd u de subsidiare beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiare beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiare beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal, voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiare beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiare beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn op aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen dd. 23 december 2016.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiare beschermingsstatus kan intrekken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de Vreemdeling een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 23 december 2016.

Uit dit vonnis van 23 december 2016 blijkt dat u veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van vijftien maanden-met-uitstel-van een-termijn van drie-jaar omwille van feiten van-mededaderschap aan een diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens. Op 30 oktober 2016 beroofden u en uw kompaan immers een vrouw van haar handtas en een andere vrouw van haar gsm toestel waarbij jullie de twee slachtoffers en de twee andere personen van hun gezelschap hebben geslagen en met stenen hebben bekogeld waarna de vier slachtoffers werden overgebracht naar het ziekenhuis.

De rechter oordeelde 'De feiten van de tenlasteleggingen zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef.

De feiten wijzen erop dat beklaagden enkel uit waren op snel geldgewin, zonder rekening te houden met andermans eigendomsrechten, noch hun fysieke en psychische integriteit. Hun houding voor en na de feiten, ten aanzien van de slachtoffers en de politiediensten is verontrustend te noemen en getuigt van een totaal gebrek aan schuldinzicht en respect voor onze maatschappij en het gezag van de overheidsdiensten. '

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u op 23 december 2016 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiare beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiare beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 22 juni 2017, via een aangetekend schrijven dat door het CGVS naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, opgeroepen om u op 12 juli 2017 aan te melden met het oog op de beoordeling van het nieuwe element dat opdook met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming. U heeft geen enkel gevolg gegeven aan het aangetekend schrijven dat u werd toegezonden en u heeft evenmin een geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vermelde datum voor gehoor. Eveneens heeft u verzaakt schriftelijk de redenen mee te delen die volgens u het behoud van uw subsidiare beschermingsstatus rechtvaardigen, zoals nochtans duidelijk werd aangegeven in de oproepingsbrief. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiare beschermingsstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging-van-de-Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van elementen in uw dossier en dit overeenkomstig Art. 35/2, §2, van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van het de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit het administratief dossier blijken geen elementen die afbreuk zouden doen aan de vaststelling dat u veroordeeld werd voor het plegen van een ernstig misdrijf. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden die het behoud van uw internationale beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi van de provincie Laghman. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.5. Op 5 december 2017 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, bij de Raad gekend onder het nr. 215 943. De zaak is hangende, de behandeling ervan ter terechtzitting is voorzien op 24 mei e.k.

1.6. Op 13 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

[...]

geboorteplaats: Daraghar

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 23.12.2016 werd betrokkene definitief veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar omwille van mededaderschap aan een diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend per aangetekend schrijven op 08/12/2017 (bijlage 13octies). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na intrekking van zijn verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam in 2014 naar België en deed zich voor als een niet-begeleide minderjarige vluchteling. Een botscan wees echter uit dat hij meerderjarig was. Hij vroeg asiel aan op 11/12/2014. Het CGVS erkende hem niet als vluchteling maar kende hem wel subsidiaire bescherming toe. Op basis daarvan kreeg hij op 28/10/2015 een A – kaart.

Het CGVS nam zijn dossier opnieuw ter harte naar aanleiding van de opgelopen veroordeling. Op basis van deze veroordeling trok het CGVS op 14/08/2017 de subsidiaire bescherming in. Hoewel het CGVS expliciet vermeldt dat betrokkene niet kan worden teruggeleid naar de streek waar hij vandaan komt (namelijk het Qarghayi district van de provincie Laghman) sluit dit niet uit dat betrokkene kan teruggeleid worden naar andere gebieden in Afghanistan waar hij wel veilig is. De stad Jalalabad is bijvoorbeeld algemeen bekend als een veilige streek voor Afghanen. Tijdens het hoorrecht in het centrum, afgenomen op 11/04/2018 brengt hij geen nieuwe elementen aan waarom er een nieuw asielonderzoek zou moeten plaatsvinden.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij overal in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

DVZ besliste bovendien om het recht op verblijf van betrokkene in te trekken en gaf ook een bevel om het grondgebied te verlaten (13octies van 05/12/2017). Betrokkene nam per aangetekend schrijven kennis van deze beslissing en van het bevel.

Hij diende tegen de beslissing van de DVZ een beroep in. Dit beroep is nog steeds hangende. Echter, dit beroep heeft geen schorsende werking naar verwijdering toe.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Het advies van de centrumarts, opgesteld op 11/04/2018 bevestigt dit. Er is bij terugkeer naar Afghanistan geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM wat het medische luik betreft.

Hij verklaart geen familie te hebben in België. Er is dus geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 23.12.2016 werd betrokkene definitief veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar omwille van mededaderschap aan een diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend per aangetekend schrijven op 08/12/2017 (bijlage 13octies). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na intrekking van zijn verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam in 2014 naar België en deed zich voor als een niet-begeleide minderjarige vluchteling. Een botscan wees echter uit dat hij meerderjarig was. Hij vroeg asiel aan op 11/12/2014. Het CGVS erkende hem niet als vluchteling maar kende hem wel subsidiaire bescherming toe. Op basis daarvan kreeg hij op 28/10/2015 een A- kaart.

Het CGVS nam zijn dossier opnieuw ter harte naar aanleiding van de opgelopen veroordeling. Op basis van deze veroordeling trok het CGVS op 14/08/2017 de subsidiaire bescherming in. Hoewel het CGVS expliciet vermeldt dat betrokkene niet kan worden teruggeleid naar de streek waar hij vandaan komt (namelijk het Qarghayi district van de provincie Laghman) sluit dit niet uit dat betrokkene kan teruggeleid worden naar andere gebieden in Afghanistan waar hij wel veilig is. De stad Jalalabad is bijvoorbeeld algemeen bekend als een veilige streek voor Afghanen. Tijdens het hoorrecht in het centrum, afgenomen op 11/04/2018 brengt hij geen nieuwe elementen aan waarom er een nieuw asielonderzoek zou moeten plaatsvinden.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij overal in Afghanistan een ernstig en

reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

DVZ besliste bovendien om het recht op verblijf van betrokkene in te trekken en gaf ook een bevel om het grondgebied te verlaten (13octies van 05/12/2017). Betrokkene nam per aangetekend schrijven kennis van deze beslissing en van het bevel.

Hij diende tegen de beslissing van de DVZ een beroep in. Dit beroep is nog steeds hangende. Echter, dit beroep heeft geen schorsende werking naar verwijdering toe.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Het advies van de centrumarts, opgesteld op 11/04/2018 bevestigt dit. Er is bij terugkeer naar Afghanistan geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM wat het medische luik betreft.

Hij verklaart geen familie te hebben in België. Er is dus geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 23.12.2016 werd betrokkene definitief veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar omwille van mededaderschap aan een diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend per aangetekend schrijven op 08/12/2017 (bijlage 13octies). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na intrekking van zijn verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam in 2014 naar België en deed zich voor als een niet-begeleide minderjarige vluchteling. Een botscan wees echter uit dat hij meerderjarig was. Hij vroeg asiel aan op 11/12/2014. Het CGVS erkende hem niet als vluchteling maar kende hem wel subsidiaire bescherming toe. Op basis daarvan kreeg hij op 28/10/2015 een A-kaart.

Het CGVS nam zijn dossier opnieuw ter harte naar aanleiding van de opgelopen veroordeling. Op basis van deze veroordeling trok het CGVS op 14/08/2017 de subsidiaire bescherming in. Hoewel het CGVS expliciet vermeldt dat betrokkene niet kan worden teruggeleid naar de streek waar hij vandaan komt (namelijk het Qarghayi district van de provincie Laghman) sluit dit niet uit dat betrokkene kan teruggeleid worden naar andere gebieden in Afghanistan waar hij wel veilig is. De stad Jalalabad is bijvoorbeeld algemeen bekend als een veilige streek voor Afghanen. Tijdens het hoorrecht in het centrum, afgenomen op 11/04/2018 brengt hij geen nieuwe elementen aan waarom er een nieuw asielonderzoek zou moeten plaatsvinden.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij overal in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

DVZ besliste bovendien om het recht op verblijf van betrokkene in te trekken en gaf ook een bevel om het grondgebied te verlaten (13octies van 05/12/2017). Betrokkene nam per aangetekend schrijven kennis van deze beslissing en van het bevel.

Hij diende tegen de beslissing van de DVZ een beroep in. Dit beroep is nog steeds hangende. Echter, dit beroep heeft geen schorsende werking naar verwijdering toe.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Het advies van de centrumarts, opgesteld op 11/04/2018 bevestigt dit. Er is bij terugkeer naar Afghanistan geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM wat het medische luik betreft.

Hij verklaart geen familie te hebben in België. Er is dus geen schending van artikel 8 van het EVRM.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.7. Bij verzoekschrift van 18 april 2018 heeft verzoeker op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet gevraagd om bij wege van voorlopige maatregel de onder punt 1.5 vermelde vordering versneld te behandelen.

1.8. Verzoeker is vastgehouden met het oog op verwijdering, waarvan het tijdstip van uitvoering heden nog niet vastligt.

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Over de procedure.

De Raad merkt op dat, zoals supra in punt 1.8. werd aangegeven, verzoeker heden het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en stelt tevens vast dat de verwerende partij het dringend karakter van onderhavige vordering niet betwist.

Bovendien stelt de Raad vast dat evenmin wordt betwist dat onderhavige vordering prima facie ingediend werd met inachtneming van de termijnen die voortvloeien uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad verwijst naar de vaststellingen supra onder titel 3 « Over de procedure », waaruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid « De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. ».

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij rekening dient te houden met de veiligheidssituatie in Afghanistan en de verklaringen die hij destijds bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had afgelegd, hetgeen nergens afdoende blijkt uit de bestreden beslissing. Verder stelt hij het volgende:

“Verzoeker is dan ook van mening dat de motivering inzake de niet-terugleidingsclausule niet afdoende is. Minstens diende de verwerende partij elementen van het asiëldossier van verzoeker bestuderen en daarmee rekening gehouden.

De verwerende partij vaardigt weliswaar een met bevel om het grondgebied te verlaten, maar voert verder geen nadere diepgaande analyse uit van het asiëldossier van verzoeker en de elementen die in hoofde van verzoeker aanwezig zijn, waaruit het CGVS concludeerde dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi van de provincie Laghman en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Bij het nemen van een beslissing dient de verwerende partij een advies te vragen over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM.”

En

“De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers een mogelijkheid kunnen bieden te toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

Volgens het nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers alsook het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014. The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015. An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS and the re-emergence of Al Qaeda, has further destabilized the security situation. Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict. The conflict is increasingly affecting all parts of the country. Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.

Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks, including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings, and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons. There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas. AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities, and to expand their reach in rural or less populated areas. Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan.

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs."

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"The overall security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017. The United Nations recorded 23,712 security incidents, an almost 5 per cent increase compared with 2015 and the highest number in a single year ever recorded by UNAMA. While the fighting remained particularly prevalent in the five southern and eastern provinces of Helmand, Nangarhar, Kandahar, Kunar and Ghazni, where 50 per cent of all incidents were recorded, the conflict spread in geographical scope, with increasing Taliban activities in northern and north-eastern Afghanistan, as well as in Farah in the west. The Taliban continued to put pressure on the Government's control of the provincial capitals of Farah, Kunduz, Lashkar Gah, Helmand Province, and Tirmid, Uruzgan Province. International and Afghan air support and the deployment of Afghan special forces remained critical to the holding of these cities. In late November, the Taliban captured the Ghorak district administrative centre of Kandahar Province, bringing to 14 the total number of districts claimed by the Taliban to be under their control. In addition, the control of a number of districts has been contested, with some reports claiming an increase in the percentage of Afghan territory under Taliban influence. The fighting evolved further in character as the number of armed clashes between the Taliban and Government security forces increased by 22 per cent in 2016, accounting for 63 per cent of all security incidents, the majority of which were initiated by the Taliban. Improvised explosive device attacks continued to decline in 2016, however, and were 25 per cent lower than during the previous year.

Between 18 November 2016 and 14 February 2017, the United Nations recorded 5,160 security-related incidents. This represents a 10 per cent increase compared with the same period in 2015 and a 3 per cent increase compared with the same period in 2014. The number of armed clashes recorded in January 2017 increased by 30, compared with January of 2016, and reached 1,877, the highest number recorded by the United Nations for that month. Improvised explosive device attacks increased by 11 per cent compared with the same period in 2016. " (UNGA, 3 March 2017, p. 3-4)

"Armed conflicts in Afghanistan intensified and expanded more than previous years in 1394. Insecurity spread in most parts of the country and affected the life of the majority of the civilians directly or indirectly. During this period civilian suffered severe casualties. Based on the findings by the AIHR C, the highest level of civilian casualties was recorded in the year 1394.

The total number of civilian casualties exceeded 9431 people (3192 deaths and 6302 injured) which shows 17.8 percent increase compared to that in 1393. Based on findings by the AIHRC, 8005 people were killed or injured in 1393. Out of them 3071 people were killed and 4934 people got injured. [...]

According to the report, out of 9431 deaths and wounded, 4642 of them are men, 775 are women and 1116 of them are children, while the age and gender of 2898 of them are not specified. " (AIHRC, 1 August 2016, p. 12)

"Between 1 January and 31 December, UNAMA documented 11,418 civilian casualties (3,498 deaths and 7,920 injured); marking a two per cent decrease in civilian deaths and six per cent increase in civilians injured. These figures amount to a three per cent increase in total civilian casualties compared to 2015. [...]

Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [Major security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...]. " (SIGAR. 30 May 2017, p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties. Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others — the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 - contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Following record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons — mainly mortars — by Pro-Government Forces. UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...] After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements. " (UNAMA, July 2017. pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts.

Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) — or 43 per cent of total civilian casualties — to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153

injured) — or five per cent — of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements. " (UNAMA, July 2017, p. 6)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons - such as mortars - contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from airstrikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party. " (UNAMA, July 2017, pp. 6-7)

"During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties. " (UNAMA, July 2017, p. 11)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one per cent increase in child casualties compared to the first half of 2016—a nine per cent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties. " (UNAMA, July 2017, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics.

On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces.

During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province. " (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4)"³

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan.

Omwille van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

Er kan in de betreden beslissing geen enkele afdoende motivering worden rekening houdende met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. De situatie in Afghanistan is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 EVRM schenden.

Artikel 3 EVRM bepaalt immers 'niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.' Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218)

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak

van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM:

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement des ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoirs d'appréciation"

(EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland)

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, §293 en 388)

Hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaat van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107)

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt."

4.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota het volgende:

"Verzoeker stelt dat hij niet kan gerepatriëerd worden zolang geen uitspraak werd gedaan over het beroep gericht tegen de bijlage 13octies. Daarnaast stelt hij dat hij niet "elders" in Afghanistan kan vestigen. Hij zal aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul. Tevens wijst hij op een algemeen veiligheidsprobleem in heel Afghanistan.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te kaderen en te benadrukken dat in de beslissing van 31.08.2015 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus onder meer gemotiveerd werd wat volgt:

"Verder hebt u uw problemen met de taliban niet aannemelijk gemaakt. Uw verklaringen zijn over de hele lijn immers niet plausibel...Kortom, uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met de Taliban aannemelijk te maken.

Kortom, de subsidiaire beschermingsstatus werd enkel toegekend omwille van de problemen in het district Qarghayi, waarvan verzoeker afkomstig was/is.

Thans heeft het CGVS geoordeeld dat de actuele nood aan internationale bescherming niet langer aanwezig is, met dien verstande dat verzoeker niet direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi.

Welnu, verzoeker zal gerepatriëerd worden naar Kabul, dat niet gelegen is in het district Qarghayi.

Het CGVS heeft op 14.08.2017 geadviseerd dat verzoeker direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Qarghayi, en enkel Qarghay.

Verzoeker stelt zeer summier dat het onmogelijk is voor hem om zich elders in Afghanistan te vestigen, maar hij maakt die bewering op geen enkele wijze aannemelijk. Wel integendeel.

In de thans bestreden beslissing wordt correct en alleszins niet kennelijk onredelijk geoordeeld als volgt:

"Hoewel het CGVS expliciet vermeld dat betrokkene niet kan worden teruggeleid naar de streek waar hij vandaan komt (namelijk het Qarghayi district van de provincie Laghman) sluit dit niet uit dat betrokkene kan teruggeleid worden naar andere gebieden in Afghanistan waar hij wel veilig is. De stad Jalalabad is bijvoorbeeld algemeen bekend als een veilige streek voor Afghanen."

Bovendien verklaart verzoeker tijdens zijn verhoor van 11.04.2018 helemaal niet dat hij zich niet elders zou kunnen vestigen in Afghanistan, dan in het district Qarghayi. Hij verklaart enkel: " Ik kan niet terug omdat ik problemen heb met de Taliban. Zij hebben mij gevraagd mij bij hen aan te sluiten. Ik heb dat geweigerd en ben gevlucht. Ze weten dat ik gevlucht ben. Als ik terugkeer naar Afghanistan zal ik vermoord worden".

Op basis hiervan wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker zich niet elders zou kunnen vestigen dat in Qarghayi. Zulks wordt immers helemaal niet verklaard, laat staan met concrete stukken aannemelijk gemaakt."

4.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Zoals blijkt uit de feiten uiteenzetting, werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan verzoeker op grond van de volgende motivering:

“Gezien uw afkomst uit deze regio, uw hoedanigheid van burger en de afwezigheid van een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie van het district Qarghayi, in de provincie Laghman, de status van subsidiaire bescherming toegekend.”

In fine van de beslissing tot intrekking van 14 augustus 2017 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt het volgende gesteld:

“Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi van de provincie Laghman. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ter zake wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Hoewel het CGVS expliciet vermeldt dat betrokkene niet kan worden teruggeleid naar de streek waar hij vandaan komt (namelijk het Qarghayi district van de provincie Laghman) sluit dit niet uit dat betrokkene kan teruggeleid worden naar andere gebieden in Afghanistan waar hij wel veilig is. De stad Jalalabad is bijvoorbeeld algemeen bekend als een veilige streek voor Afghanen. Tijdens het hoorrecht in het centrum, afgenomen op 11/04/2018 brengt hij geen nieuwe elementen aan waarom er een nieuw asielonderzoek zou moeten plaatsvinden.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij overal in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker gedurende de hele procedure en waarvan de thans bestreden beslissing het eindresultaat moet worden genoemd, zich bijzonder passief heeft opgesteld. Hoewel hij zowel door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de verwerende partij werd uitgenodigd voorafgaand aan de respectievelijke beslissingen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de beslissing tot de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, met het oog op het verstrekken van gegevens die het besluitvormingsproces zouden kunnen beïnvloeden, heeft hij daar op geen enkel ogenblik gebruik van gemaakt. Dit is uitermate laakbaar. Echter, zoals reeds gesteld, is de bescherming onder artikel 3 van het EVRM absoluut, ongeacht het gedrag van verzoeker.

Voorts wordt vastgesteld dat het “advies” van de Commissaris-generaal, zoals weergegeven in diens beslissing van 14 augustus 2017 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus onduidelijk is. Zo wordt gesteld dat verzoeker *“noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi van de provincie Laghman”*, maar verder ook in het algemeen: *Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* In die optiek kan, opdat

zorgvuldig zou kunnen worden geoordeeld over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, niet worden voorbijgegaan aan de initiële beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Daarin werd vermeld dat een reëel binnenlands “vluchtalternatief” niet voorhanden is. In de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus lijkt daarop niet te zijn teruggekomen.

In die omstandigheden, en gelet op de verschillende verwijzingen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, kan verzoeker worden gevolgd waar hij betoogt dat onzorgvuldig werd gehandeld doordat niet afdoende rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie in het licht van de beoordeling van artikel 3 van het EVRM, minstens werd hierover niet afdoende gemotiveerd.

Eén en ander klemmt des te meer nu het niet duidelijk is waarnaar verzoeker gedwongen zou worden teruggeleid: in de bestreden beslissing wordt Jalalabad genoemd als zijnde een veilige streek voor Afghanen, maar in de nota wordt dan weer gesteld dat verzoeker zal worden gerepatrieerd naar Kabul.

In de mate dat de verwerende partij in haar nota verwijst naar hetgeen door verzoeker tijdens het gehoor van 11 april 2018 werd verklaard, moet worden vastgesteld dat hem niet werd gevraagd of hij zich eventueel in een andere regio dan deze vanwaar hij afkomstig is, zou kunnen vestigen, terwijl dit thans het determinerende aspect is inzake de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit argument werpt dan ook geen ander licht op de zaak.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

4.3.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval.

5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is voldaan.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 april 2018 (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS